

Tots els socis i lectors que escriguin i vulguin donar a conèixer les seves creacions, sempre d'extensió breu, poden fer-nos-les arribar a la seu del Centre d'Estudis Argentonins, plaça de l'Església, 4

Un trajecte

LA SIRENA DE BLANES

-Vaig agafar l'auto d'en Cases de les nou i cinc. Al meu costat s'assegué un vell mariner que portava una xarxa. Estranyat que anés amb aquell ormeig pel món, m'hi vaig interessar.

- No la deixo mai aquesta xarxa.

I em va explicar la història.

«Feia poc que m'havia jubilat i tot sovint anava a la platja, prop de can Maitanquis, que era el lloc on jo tenia el meu llagut i, si feia bona mar, l'avarava i sortia una estona a pescar quatre peixos o només a passejar per fer-me passar l'enyorament del mar.

«Aquell dia el mar era com una bassa d'oli, mar podrida que en diem, i no m'hi vaig pensar gens. Vaig agafar xarxes i em vaig fer a la mar. Quan havia cobrat mitja dotzena de serrans vaig alçar els ulls i ... vaig quedar totalment desorientat. Veia la costa però no era la meua costa, la de Mataró, la que em conec pam a pam, la que jo havia deixat feia escassament mitja hora. La barca s'estovava com si m'hagués d'engolir la mar.

«Al cap de no sé quan de temps, em vaig asserenar una mica però vaig recaure tot seguit en adonar-me que reconeixia el poble i la platja que tenia al davant: era Blanes! Però jo remant hauria tardat tot un dia per arribar-hi! Què passa? Vaig posar-me dret i, tot seguit vaig sentir un xipolleig darrera meu i la barca es mogué bruscament cuidant fer-me caure.

«Una dona jove, molt bonica, s'havia repenjat a la barca. Jo anava de sorpresa en sorpresa. Em va dir que estava cansada però no va voler pujar a la barca quan li vaig oferir. "Vaig despallada" va ser l'excusa. La mar tranquil·la i l'aigua transparent em permetien veure que era veritat.

- Qui ets? Vaig preguntar.

- Sóc una sirena. Em va respondre amb un somriure burleta.

- Ets tu qui m'ha portat aquí?

-- No.

- Puja si vols. No tinguis por.

- No. No tinc por de vos. Em fa vergonya.

- No tens por? Encara que sigui vell podria fer-te mal.

» S'arrepentí fort i va pujar amb agilitat a la barca.

- Ja sé que em podeu fer mal. Però també sé que no me'n fareu.

-- Com ho saps?

- Jo sé moltes coses. Va dir, sobtadament seriosa.

» Va seure a popa, ben nua, amb una cama sobre l'altra. Jo mirant-li les cames vaig dir-li *que no era cap sirena*.

- Sí que ho soc. – altra cop riallera – Què volíeu? No us agrada més veurem així?

- També m'agradaria veure't com una sirena. Si és que n'ets.

- Voleu dir? Ja m'hi veureu.

» Vaig seure davant d'ella admirant. Mirar i remirar el cos perfecte d'aquella dona, relaxat, tranquil, obert, em feia bullir la sang. Però de cop la veia com una sirena i se'm parava el cor. No sé com hauria acabat això sense aquells moments de pausa.

» S'interessà per la pesca i quan li ensenyava els quatre peixos que havia pescat es va esgarriar en veure l'ormeig. Jo no li treia els ulls de sobre, golafre de la seva nuesa.

» Al cap d'una estona, que em va semblar molt curta, es va aixecar i, fent tentines, es va acostar on jo estava. Pausadament em va descordar la camisa i, per sota la roba em va posar les mans a les espatlles.

- Devies ser un bon mosso.

» Jo anava a llançar les mans cap endavant, però alguna cosa m'ho impedia. Va anar a popa fent tentines com abans. Em va fer un petó. Tenia els llavis freds com la neu. Se'm va glaçar la sang a les venes.

» Anà cap a popa amb el mateix pas insegur.

- No hi tens gaire pràctica en caminar per la barca.

- No tinc pràctica en fer servir les cames.

» Es posà dreta a popa amb els braços caiguts. Les cames s'afuaven fins a clavar-se a la fusta de la barca. De cop aixecà els braços i es llençà a l'aigua. S'esmunyí com un peix, sense soroll. Vaig restar bona estona mirant com nedava, lentament mar endins. Fins que va desaparèixer.

» El sol s'havia post. Vaig remar lentament fins arribar a terra. Era tard però la meva neta encara s'estava banyant.

- Què hi fas aquí a aquestes hores?

- T'esperava.

» Em feu un petó. Tenia els llavis freds com la neu.

Amb aquestes havíem arribat a Mataró. El pescador va baixar lleuger del cotxe i va desaparèixer. Jo em vaig quedar amb les ganes de saber quin carai de paper jugava la xarxa amb tota aquesta història. Tinc la vaga sensació que em va prendre el pel.

Enric Serras i Coromínas